

вори съ Португалия, Австрия и Дания. До като работяше като патриотъ, Франклинъ въ сжщото време живѣеше като философъ. Той постоянно държеше правилата, които си бѣше задалъ на младини. Като работяше самичкѣ, въ най многобройнитѣ си работи, тозъ чело-вѣкъ непоказваше никога огриженъ видъ; при своитѣ сериозни занятия, той намѣрваше свободно време за тѣзи, които желаяхъ да го видятъ и запазваше остроумна веселостъ за тѣзъ, които искаше да очаровае.

Обществото обичаше твърдѣ много Франклина, и не толкозъ за извѣстното му име, колкото за личното му удоволствие. Той вдъхваше на своитѣ приятели любовъ и уважение, удоволствие и удивление, — и самъ той ги обичаше еднакво. Особито Франклинъ усѣщаше едно живо расположение къмъ Г-жа Хелвециу, съ която поне на недѣлята единъ пжтъ, отиваше при него на обѣдъ въ Пасси съ малкото приятели. Въ 1779 г. Франклинъ изгуби жена си, и малко подиръ свършванъето на войната, ако и седемдесетъ годишенъ предложи на Г-жа Хелвециусъ да му стане сжпруга. Тѣзи благородна жена са бѣше отказала отъ едно таквотъ предложение, което бѣше ѝ направилъ Тюрго. Сжщо тѣй тя постъпи и съ Франклина. Подиръ, той ѝ написа слѣдующето твърдѣ остроумно писмо.

« Огорченъ отъ вашето рѣшенъе което тѣй твърдо произнесохте вчера вечеръ, — да останете самичка презъ всикий си животъ въ честь на вашия драгъ съпругъ, азъ си отидохъ у дома, паднахъ въ постелката си и менѣ ми са стори че умирамъ и са намѣрвамъ въ Елисейскитѣ